

thi man kan jo egentlig ikke dømmen om, hvorvidt det var af den Grund, at det ærede Thing vedtog at nedlægge et Udvalg — høist sandsynligt ifølge denne Udtalelse, at der blev nedsat et Udvalg i Sagen. Dette Udvalg har imidlertid paa Grund af alle de mange store og vigtige Lovforslag, der ligge for, og det meget Arbejde, som dermed er forbundet, ikke haft Tid til at beskæftige sig med dette Lovforslag, og Udvalgets Flertal har derfor ved nærmere Overveielse i Udvalget fundet, at det vilde være det hensigtsmæssigste at standse Sagen, afventende en bedre Tid for denne som for flere andre af de Reformers, der foreligge. Det er efter denne Overveielse, at Udvalgets Flertal, det hele Udvalg paa eet Medlem nær, stiller et Forslag til det ærede Thing om at ende Sagen med en motiveret Dagsorden. Man kunde maaske spørge, hvorfor man ikke vil vedtage Forslaget i den Skikkelse, som det nu har, og lade det gaa videre; men det er Udvalgets Flertals Mening, at der ikke kan tænkes paa at faae Landstinget til at tiltræde dette Lovforslag, saalænge Ministeriet er imod det. Naar Ministeriet nemlig træder op imod det i det andet Thing, have vi intetsomhelst Haab om, at det der vil lykkes at faae Lovforslaget bragt igjennem, og vi have derfor ment at ville forstaae saavel Folkethinget som Landstinget for at anvende mere Tid paa dette Lovforslag under det Ministerium, som for Dieblisset bestaar, og som vi antage, er den egentlige Hindring for Lovforslagets Gjennemførelse. Vi foreslaa derfor en Dagsorden, hvori det udtales, at Flertallet ikke tror at kunne faae nærværende Lovforslag gennemført i en tilfredsstillende Skikkelse, saalænge det nuværende Ministerium bestaar, og det er denne Dagsorden, som jeg har den Ære herved at anbefale det ærede Thing til Vedtagelse.

Ansvar. Den Gang, jeg skrev min Mindretalsindstilling, foreslaa Dagsordenen ikke for mig i sin nuværende Form, idet det jo var efter et kort Møde, at Betænkningen blev affattet. Den Lød nemlig paa, at det nuværende Forslag ikke kunde ventes gennemført, saalænge det nuværende Ministerium vedblev at være i sin Stilling. Jeg kan imidlertid ligesaa lidt tiltræde Forslaget i dets nuværende Skikkelse, men min Motivering vilde da være bleven lidt anderledes. Jeg nævner nemlig den bestemte Overbevisning, at det med det nuværende Ministerium vil kunne lykkes at gennemføre en Pensionslov i en tilfredsstillende Form. Det ærede Thing vil altsaa se, at jeg ikke kan tiltræde den Motivering, som nu er givet. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind paa Sagens Realitet; jeg har udtalt mig tilstrækkeligt i Betænkningen, men jeg skal dog, da den ærede Ordfører for Flertallet har givet Lovforslaget Karakter af moderat, sige, at hos mig faar det Karakter af umoderat.

Minestad: Jeg er ikke ganske kommen til det samme Resultat som den ærede foregaaende Taler. Lærtimod er jeg tilbøjelig til at stemme for den foreliggende Dagsorden. Dagsordenen lyder jo paa, at Lovforslaget ikke kan gennemføres i en tilfredsstillende Skikkelse, saalænge det nuværende Ministerium bestaar. Nu er det vistnok noget uklart, hvad der menes med „tilfredsstillende Skikkelse“. Det Gæste, som er tydeligt, er det, at der ikke menes en for det nuværende Ministerium tilfredsstillende Skikkelse. Det fremgaar tydelig af Konteksten; men for hvem det i Øvrigt er ment, at skulle være tilfredsstillende, om for Pensionisterne eller for Statskassen, eller hvem, fremgaar ikke klart af Ordene. Jeg tror imidlertid ikke at feile, navnlig efterat jeg har hørt den ærede Ordførers Foredrag, naar jeg antager, at der er ment en for Forslagsstillerne tilfredsstillende Skikkelse, og naar saa er, finder jeg, at hvad der staar i Forslaget i og for sig, vistnok er rimeligt og rigtigt. Hvem der nøie har fulgt denne Sags Gang i de foregaaende Aar, vil have set, hvor overmaade vanskeligt det er at tilfredsstille de ærede Forslagsstillere; de have ikke engang været istand til at tilfredsstille sig selv; thi hver Gang de ere fremkomne med Lovforslaget, og dette har mødt Modstand i det andet Thing eller hos Regjeringen, have Forslagsstillerne bestandig udvidet deres Fordringer og sagt, at de maatte se at finde paa noget Nyt, hvorved de yderligere fjernede sig fra den Maade, hvorpaa de først havde taget Sagen. Dette har ogsaa gjentaget sig i indeværende Samling. Efter at Forslagsstillerne havde bragt Forslaget frem i en Skikkelse, der var i høiere Grad afvigende fra den nugældende Pensionslov end i tidligere Samlinger, og havde erklæret sig tilfredse dermed, fandt de sig, efterat Finansministeren ikke vilde gaa ind derpaa, dog ikke tilfredsstillende, men antydede, at de gennem et Udvalg vilde søge at fjerne sig endnu mere fra det Standpunkt, som Landstinget og Ministeriet stod paa. Det vilde nu nok have været korrektere, om Forslaget havde været affattet paa en lidt anden Maade, og jeg havde tænkt paa ved Hjælp af et Ændringsforslag at tilvejebringe en lig korrektere Affattelse. Men paa Grund af den Hurtighed, hvormed Sagen er bleven fremmet, er jeg kommen for sild. Jeg vilde have foreslaaet at ombytte „det nuværende Ministerium“ med Ordet „Landstinget“ eller i alt Fald sat „Landstinget og“ foran. Det er nu for sild, men jeg tænker ogsaa, at Forslaget, som det nu foreligger, ikke kan vække nogen Betænelighed. Ogsaa jeg har nemlig den Tillid til det nuværende Ministerium, at det ikke let vil kunne slutte sig til noget Pensionslovsforslag, der tilfredsstillede de ærede Forslagsstilleres bestandig videre og videre gaaende Fordringer, og som Udtryk for denne Tillid agter jeg at stemme for dette Forslag.